

[Tang Sørensen]

at dansk landbrug kan tåle at få sat stop for alt indtil den 1. januar, måske endda også fremover.

Fremskridtspartiet kan derfor naturligvis ikke støtte de fem lovforslag, men herfor vil partiets ordfører senere på dagen redegøre under førstebehandlingen.

Hvad angår den langt mere interessante langsigtede lovgivning, er det efter de utilstrækkelige oplysninger, regeringen er fremkommet med nu, forståeligt, at man i valgkampen var så tavs og upræcis. I går hørte vi fra statsministerens mund, at nu skal befolkningen ikke have en forøgelse på 500 kr. af personfradraget. Man vil forøge selskabsskatteprocenten fra 37 til 40. Man vil begynde at pille ved rentefradragsordningen, og man vil have en ny beskatning af fast ejendom. Alene disse ting tror jeg ikke er udtryk for, at man ønsker at lette erhvervslivets vilkår, men de er udtryk for en forøget brandskatning af den danske befolkning.

Når man ser på det finanslovforslag, vi i dag skal behandle, må man vel være enig med fremskridtspartiet i, at det, regeringen har brug for, er støtte fra besparelsesvenlige partier. Det kan ikke nytte noget, at man går rundt og gør sig store anstrengelser for at spare 2½ mia kr. og samtidig gør dette meningsløst ved at forhøje skatte trykket. Når vi i 1980 har offentlige udgifter på 238 mia kr. og endog må budgettere med et underskud på henvend 20 pct. heraf, virker det nærmest absurd, at man tror, at ved at spare 1 pct. på en finanslov kommer man nogen som helst vegne med at få overført de fornødne kræfter til produktionslivet. Det kan vel selv firkløverpartierne forstå.

Vor økonomi i dag er domineret af to hovedproblemer: den voksende gældsætning til udlandet og de mange, der i dag får arbejdsløshedsunderstøttelse. Gældsætningen har nu næsten stået på i 20 år, og arbejdsløshedstallene har været uacceptabelt høje i de sidste fem år. Der har været gjort mange forsøg på at bremse pris- og omkostningsstigningerne for at få den styrkelse af konkurrenceevnen, der er så nødvendig. Folketinget og befolkningen kan i dag konstatere, at dette ikke er lykkedes. Vi bevæger os tværtimod mod stadig større økonomisk uligevægt. De mange kriseforlig har ikke været egnede til at dreje udviklingen i den ønskede retning, tværtimod. Vi ved, at perspektiverne for dansk

økonomi ser yderst alvorlige ud, hvis den hidtidige politiske kurs videreføres. Underskuddet på betalingsbalancen når i år vel op på ca. 14 mia kr. I 1983 vil det med den af socialdemokratiet foreslåede politik efter alt at dømme være oppe på over 20 mia kr., samtidig med at arbejdsløsheden vil være endnu større, end den er i dag. Vi kan ikke alene bortforklare disse problemer med, at olien er steget. Oliepristigningerne har noget af skylden, men oliepristigningerne er ikke alene årsagen til vore økonomiske vanskeligheder. Vi nærmer os nu hastigt en situation, hvor det må befrygtes, at udlandet vil forlange Danmark sat under administration. Den dårlige betalingsbalancesituation, den dårlige beskæftigelsessituation, det erhvervsdræbende renteniveau er alt sammen symptomer på økonomisk sygdom af en sådan art, at der må ekstraordinære helbredelsesforanstaltninger til.

Et af de midler, man taler om fra socialdemokratiets side, er såkaldt indkomstpolitik. Et flertal af politiske partier er enige i, at vi skal have indkomstpolitik. I denne situation har LO-formanden så benyttet lejligheden til at meddele, at der i hvert fald ikke bliver nogen indkomstpolitik uden økonomisk demokrati, og så er vi atter i gang med en diskussion, som efter min mening burde være afsluttet.

Fremskridtspartiet har selvfølgelig intet imod, at medarbejderne kommer med i ledelsesbeslutningerne og overskudsfordelingen på den enkelte arbejdsplads. Men det må være de særlige forhold på den enkelte virksomhed, der må være afgørende for, hvornår det skal ske og i hvilken form. Den bedste løsning er derfor at lade arbejdsgiverne og arbejdstagerne i fred, så de selv kan aftale sig frem til, hvad der er bedst for den enkelte virksomhed. Der skal ikke megen fantasi til at forestille sig de ulykker, som de meget generelle bestemmelser i en bureaukratisk befængt og ufordøjet tvangslovgivning ville afstedkomme i den enkelte virksomhed.

Vi skal leve af produktionen i Danmark, og derfor er det nødvendigt, at man letter erhvervslivets vilkår. Vi skal have fjernet kapitalvindingskatten. Det er forkert at opret holde denne form for misundelsesskat, der beviseligt kun skader samfundet.

Det er vigtigt at fastslå, at erhvervslivet ikke kan leve af tilskud fra de offentlige kas-